Any 3 - Número 819
Preu: 25 ptes
2,5 NF (prov) 40 Pence
Sobrepreu de 2 pessetes per transport urgent a Alacant, Balears, Madrid, Saragossa i València.
Edita: Premsa Catalana, S. A. Barcelona
Director: Jordi Maluquer i Bonet

AVUI

Redacció i Administració
Diputació, 284
Barcelona - 9
Telèfon 301 00 54
(Barcelona 93)
Tèlex: 54063
Tallers:
Editorial Mencheta, S. A.
Roger de Llúria, 35
Barcelona - 9
D. L. B. 20.249 - 1976

Parlamentaris

L'Estatut de Catalunya, enllestit

- Les vegueries o regions són les circumscripcions electorals.
- El text de l'Estatut s'ha d'aprovar ara en la sessió que convoqui el president de la Generalitat.
- L'Assemblea solemne es farà un cop promulgada la Constitució.

Anit a dos quarts de nou era enllestit el debat sobre l'avantprojecte d'Estatut d'autonomia. Resta ara aprovar-lo en bloc en la sessió solemne que ha de convocar el president de la Generalitat de Catalunya. Amb la sessió d'ahir, que va tenir dues parts –migdia i tarda–, va enllestir-se la discussió dels punts que quedaven i se centrà bàsicament en la qüestió de les eleccions al primer Parlament de Catalunya. La proposta acceptada, per majoria, fou que les vegueries o regions establertes el 1936 són les circumscripcions electorals. La fórmula va ser presentada per PSC i PSUC i al moment de votar s'hi afegí l'Entesa, però no va assolir-se –bé que tots ho intentaven– el desitjat i esperat consens.

Malgrat les preses i el cansament final d'aquestes jornades, les paraules que Andreu i Abelló va dir al final dels debats tenien una forta emoció: ja hem enllestit l'Estatut i ara només manca aprovar-lo quan el president de la Generalitat convoqui tots els senadors i parlamentaris catalans. **«Hem treballat per Catalunya»** sentencià Andreu i Abelló, que ha estat el president de la mesa des de l'inici dels debats de l'Estatut, i afegí: **«Em felicito i felicito a tots els senadors i diputats perquè les discussions han tingut una gran altura de mires i hem discutit l'Estatut amb esperit democràtic».** Tot seguit va donar les gràcies a l'ajuntament de Barcelona per haver-nos facilitat els locals i funcionaris. Tots els parlamentaris van posar-se a aplaudir i això posà punt final a unes dies en què el centre polític de Catalunya ha estat situat al saló de la Reina Regent de l'ajuntament de Barcelona.

El tema polític i el centre d'atenció de la jornada d'ahir eren les eleccions al primer Parlament de Catalunya. Les qüestions de les comarques i de les eleccions eren presents i vives en cada una de les intervencions, i ja va estranyar d'entrada quan, en iniciar-se la sessió a migdia va veure's que no s'havia assolit un consens quasi albirat en la jornada de divendres en la qüestió de la llengua, i tot indicava que no es produiria pas. Al final va acceptar-se, per majoria de 33 vots contra 18 i 1 abstenció, la proposta presentada per PSC i PSUC que fa de les vegueries de la divisió territorial de Catalunya del 1936 la circumscripció electoral i també estableix un sistema de recompte que, evitant la llei de Hont, manté la proporcionalitat dels vots.

Van votar a favor de la proposta els Socialistes de Catalunys, els diputats del PSUC i els senadors de l'Entesa. Van votar en contra els diputats i senadors de CDC, els d'UCD, UCC, els d'ERC, López Rodó i Anton Cañellas. I va abstenir-se el senador Xirinacs. Els comentaris de passadissos, ja abans de la votació, quan va fer-se un descans de cinc minuts per cercar l'impossible consens, es referien a aquestes mateixes impossibilitats i s'indicava que era dins de cada grup que votà en contra on hi havia, com és lògic, més tensions dialèctiques per acceptar o rebutjar la proposta, i els noms de Barrera i Trias s'apuntaven com els que mantenien posicions de no acceptació, tot i que ambdós precisaren en l'explicació de vot que la proposta era molt millor que la que contenia el primitiu text de l'avantprojecte.

Martín, del PSC va ser el qui va presentar la proposta i en féu la defensa, i insistí que recollia els criteris bàsics que s'havien posat com a principis: la proporcionalitat, el vot igual dels ciutadans i que la proposta no fes variar els resultats del 15 de juny **«que sigui el poble el qui canviï el sentit del seu vot, no un text electoral»**; va citar als estudis de Pau Vila i F Blasi en establir les vegueries el 1936, i tota la presentació va ser destinada a demostrar en textos reconeguts i admesos que les vegueries no neguen pas les comarques, i que el mètode possibilita que **«la veu plural de Catalunya se senti en les eleccions»**.

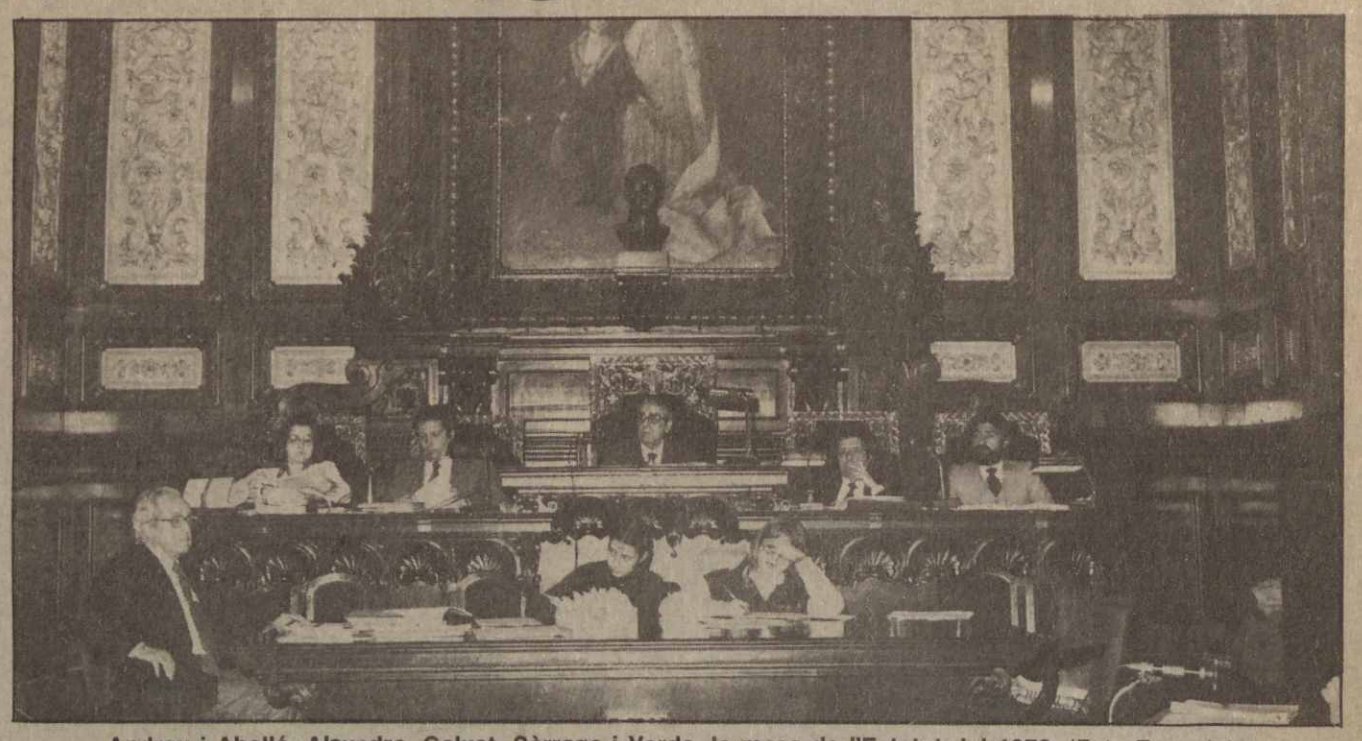
M de Sàrraga, de la UCD, va parlar en contra dient que la comarca **«havia de ser la circumscripció electoral d'acord amb la Constitució»**, i recordà que el futur Parlament serà el qui haurà de decidir la llei electoral.

Les explicacions de vot

Després d'aquests torns es passà a la votació, que ja hem ressenyat en els seus resultats, i les posicions més polítiques van veure's en l'explicació de vot.

El primer de fer-ho va ser el senador Subirats, en nom de l'Entesa, i digué **«hi hem estat favorables perquè hem volgut decantar la solució a favor de la vegueria, responent al treballs que hem fet per obtenir el consens»** i glossà que així desapareix la província. Solé Tura va seguir-lo dient **«que tot i que el debat no era sobre les comarques se n'ha parlat, i nosaltres volem que Catalunya sigui la pàtria comuna de tots»** i va manifestar que havien fet una proposta inicial de Catalunya com a col·legi únic, i que la fórmula votads era oberta a tots i encara restava oberta a **«les altres forces que vulguin incorporar-s'hi, i és una llàstima que no s'hagi vist així.»**

● Passa a la p 4

Andreu i Abelló, Alavedra, Calvet, Sàrraga i Verde, la mesa de l'Estatut del 1978. (Foto Eugenio)

Vers l'eix EUA-Xina-Japó

Els Estats Units i la Xina normalitzen les relacions

Washington i Pequín, mitjançant un comunicat conjunt fet públic a totes dues capitals, han anunciat la normalització de llurs relacions, a partir del primer de gener vinent, i l'intercanvi d'ambaixadors a partir del primer de març.

La primera potència industrial del món i el país més poblat de la Terra posen així fi a gairebé trenta anys d'oblit mutu, que només des del 1972 havia començat a dissipar-se, en una operació que tendeix a consolidar l'eix Tokyo-Pequín-Washington.

En un discurs a la nació, el president Carter va anunciar la normalització completa de relacions diplomàtiques amb Pequín, mentre que en una insòlita conferència de premsa el líder xinès, Hua Kuo-feng, feia el mateix a mig centenar de periodistes acreditats a la capital asiàtica. En funció dels acords reflectits al comunicat conjunt, els dos països es comprometen a no buscar l'hegemonia a la regió asiàtica i expressen el convenciment que la mesura enfortirà la pau mundial.

En el transcurs de les declaracions, el president nord-americà va manifestar que s'havia valorat molt que el reconeixement de Pequín, com l'únic règim xinès, no afectés la seguretat de l'illa de Taiwan, Xina nacionalista, malgrat que l'acord sino-nord-americà contempla la retirada de dos milers de soldats nord-americans que tenien la seva base a aquell petit país.

Reaccions extremes

Les reaccions, favorables a tots els països de l'àrea occidental i en els ambients polítics acostats a Carter, han estat de desencís entre els ambients conservadors –i especialment en el Partit Republicà als Estats Units– i d'airada reacció a l'illa de Taiwan (Formosa).

Els ex-presidents nord-americans, Nixon i Ford, i l'ex-secretari d'Estat nord-americà Henry Kissinger van felicitar Carter per la mesura, mentre que de les files republicanes sortia el qualificatiu de **«covard i traïdor»** per al president.

● Informació p 16

Consell confederal de CCOO

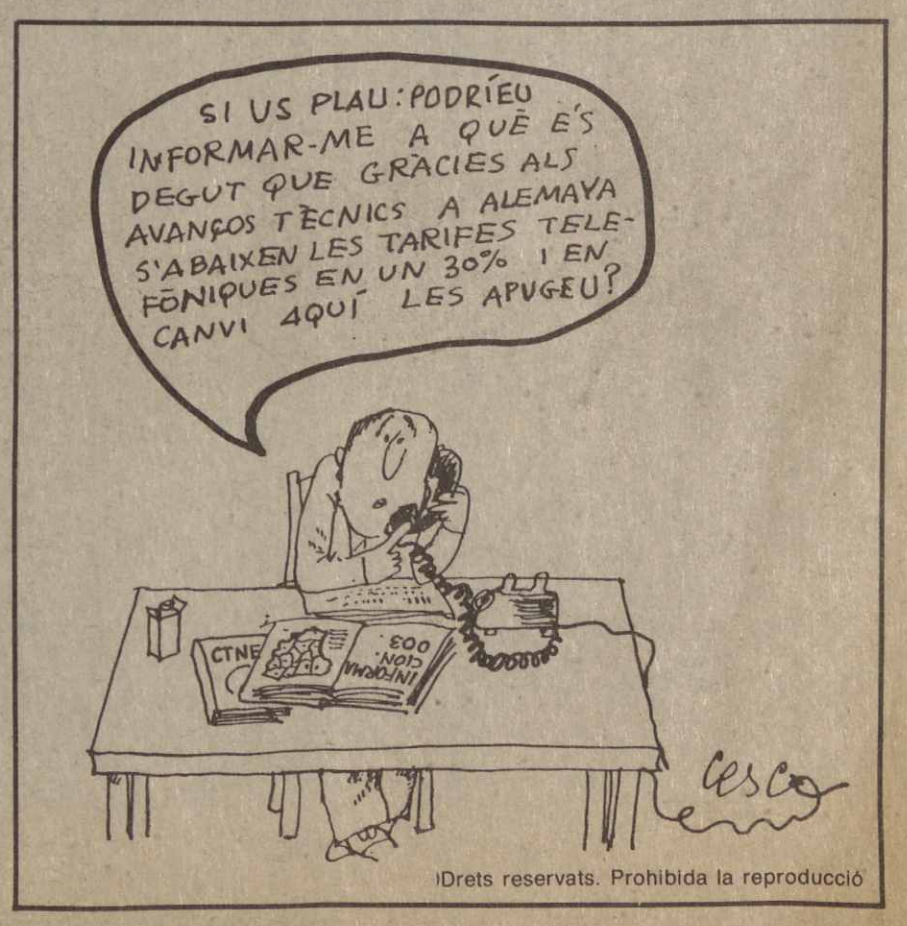
La posició de la CEOE durà a un conflicte generalitzat

Els dirigents de Comissions Obreres van exposar ahir les resolucions del seu consell confederal, reunit divendres a Madrid. Marcelino Camacho indicà gràficament que «si la patronal no negocia més enllà d'un deu per cent d'augment, anirem de cap a un conflicte generalitzat». Camacho demanà, a més, al govern una clarificació política.

«Si el govern no clarifica la situació política i si la patronal no s'avé a negociar des d'uns criteris favorables, en els pròxims mesos se succeiran fortes lluites pels convenis», digué Camacho en la conferència de premsa celebrada ahir al migdia a Madrid, acompanyat de Nicolás Sartorius, Antoni Gutiérrez i Francisco Acosta.

El consell confederal, segons van indicar, ha valorat positivament els resultats del referèndum, malgrat l'abstenció. CCOO assenyala que les converses sobre els pactes no han donat fins ara ni poden donar resultats positius, i ha definit la posició del govern com a **«econòmicament ineficaç, socialment injusta, sindicalment desastrosa i políticament indesitjable».**

Sartorius indicà que les posicions de CCOO sobre els pactes no han variat, especialment pel que fa a demanar augments sobre el cost de la vida, i Camacho insistí que, encara que no creu que el govern es decideixi a un decret de congelació salarial, si això es produís seria **«un desafiament al moviment obrer».** Criticà durament les manifestacions del president de la CEOE sobre els augments salarials i pronosticà que això produirà diferències internes en aquesta patronal.

)Drets reservats. Prohibida la reproducció

SA
HY CATAL
AGUAS NATURALES ACÍDULAS Y BICARBONATADAS ALCALINAS
DEL MANANTIAL
VICHY CATALAN
DECLARADAS DE UTILIDAD PÚBLICA
CALDAS DE MALAVELLA (GERONA)
ESPAÑA
VICHY CATALAN
Bones Festes
CREATIVE SHOP

«Que treballi Rita!»

Una mena de galvana i «menfotisme» s'estén des de la fàbrica, els tallers, els serveis públics i les oficines privades o oficials, fins a les venedores dels grans magatzems. Tothom procura pencar al menys possible, fer «ponts» i cobrar hores no treballades. Truques a un despatx a les 9.10 preguntant per A i et diuen que encara no ha arribat. Insisteixes a les 10.30 i et contesten que A ha baixat a esmorzar. L'obrer Z és de baixa, però no al llit ni convalescent a casa: pinta la cuina del bar de la cantonada per guanyar-se un jornalet extra. Oferiu feina eventual a un titular de carnet d'atur i la rebutja perquè el subsidi li convé més. Hi ha gent que canvia de patró cada tres mesos fent-se acomiadar per tal d'anar a Magistratura i embutxacar la indemnització, per magra que sigui. «Aquí no penca ni Cristo», em deia l'amo d'una merceria perquè la dependenta, tan dòcil i formigueta fa cinc anys, ara es fa l'estreta, laboralment parlant.

I tanmateix, ¿què són aquestes martingales al costat de les grans estafes de magnats industrials privats o públics (inclosos ex-ministres), banquers i administradors de l'erari públic? Qui estafa qui en aquest país? Qui té la culpa de la deterioració de l'ètica laboral? ¿Qui és responsable de la baixa productivitat i que la mandra s'estengui a nivells alarmants?

«L'obrer ja no és com abans», rondinen alguns vells patrons. Són com abans els patrons d'ara? La burgesia industrial i comercial catalana va crear un estructura econòmica considerable, però els seus hereus no han actuat amb la mateixa vocació. L'empresari tradicional impulsà l'època daurada, no sols per l'afany de benfici, sinó també per allò que ara en diem «realitzar-se». Era gent que coneixia la seva feina, que la dirigia personalment, que s'hi lliurava en cos i ànima. La relació amb els assalariats era directa, conflictiva, és clar (són classes antagòniques), però al treballador li constava que el patró pencava, s'interessava en la marxa de empresa i, si bé vivia molt millor que els empleats, el contrast entre la vida de l'un i la dels altres no era tan provocador com en l'època actual, la dels iots, safaris, avió particular i escandaloses orgies. No eren relacions idíl·liques ni de bon tros, però l'empresari no era un paràsit. La burgesia jugava un paper ascendent, creador. Avui és en decadència. L'empresariat és diferent i diferent és també la massa assalariada. Els vells fabricants deixaren els negocis als fills o als gendres (ah, els gendres!), que no hi entenien gens. Volen disposar immediatament de les peles de l'herència per invertir-les en negocis fàcils o, senzillament, gaudir-les. Vendre el terreny de la fàbrica o del magatzem als especualdros del «boom» turístic esdevingué la dèria de la majoria d'aquells cadells. La sort dels obrers i empleats no els preocupava: unes indemnitzacions i llestos. Altres volgueren aplicar en el nostre país les tècniques de gestió empresarial adients en països de macroeconomia, imperialistes i, per tant, amb possibilitats de mercat, matèries primeres i tecnologia. La introducció a casa nostra d'un cúmul de càrrecs improductius i d'instal·lacions sumptuoses ha estat catastròfica. Per raons de prestigi exterior es va crear un sector de buròcrates suculentment pagats a les costelles dels productors de riquesa. El fruit del treball de l'obrer s'havia de repartir, no sols amb el patró, sinó amb una trepa d'executius i perits en « markenting», la voracitat dels quals és il·limitada. Aparegueren noves tècniques per a esprémer al màxim el suc de cada obrer i obrera: el cronometratge, les cadències infernales generadores de malaties mentals i de mutilacions físiques, les llargues i embrutidores jornades, les pràctiques humiliants dels «tests» violadors de la intimitat, els «coeficients» d'intelligència determinats per cretins inventors de noves formes d'alineació per a justificar llurs honoraris. En la jerarquia dels sous, el productor era el darrer mico. L'amargor que això creava, i les rancúnies, havien de petar algun dia.

La corrupció generada i nodrida per la dictadura del gran capital a través de la persona del general Franco, s'encomanà a totes les capes socials, amb la diferència que els magnats amassaven fortunes i els treballadores s'havien de conformar fent la trampeta qüotidiana: passar un parell d'hores al WC, fingir-se malalts, practicar la pluriocupació, i fent-se còmplice de la patronal en l'estafa sistemàtica a la Seguretat Social, al fisc i als petits empresaris subsidiaris. Són les grans empreses les que tenen deutes fnomenals amb la SS. La petita empresa no ha pogut trampejar impunement. Aquella situació era afavorida per una repressió feixista que permetia a la patronal cridar la guàrdia civil quan un obrer plantava cara, enviar-lo a la presó o declarar-li el pacte de la fam.

Doncs bé: aquest tripijoc s'ensorra. Una situació democràtica desballesta de tal manera les relacions imposades pel feixisme que cal replantejar-ho tot. L'empresariat i l'Estat patró atribueixen a la mandra i a les reivindicacions «desorbitades» dels treballadors la baixa productivitat i l'amoralitat general. Demanen més sacrificis als productors que als magnats nacionals i multinacionals. No es paguen jornals des de fa mesos mentre els gerents o els patrons continuen donant-se la gran vida. Quan reclamem que ens paguin el fruit del nostre treball, ens diuen que no hi ha peles, però els deutors no renuncien a cap plaer per pagar-nos. I això no val. Això pot dur tota la comunitat a situacions límit. La mandra i la picaresca augmentaran i la patronal voldrà imposar sistemes que ja no són viables, perquè no ens trobem als anys trenta, quan el feixisme era ascendent a Europa i la classe obrera no estava engrescada pel consumisme. El mínim vital avui no són un parell d'espardenyes i un plat de seques.

Cal posar fi a la corrupció des de dalt. Flexibilitzar plantilles no ha de suposar acomiadar productors sinó suprimir paràsits, despeses artificials, «fantasmes» a les nòmines. Si no es prenen mesures en aquest sentit, no hi ha autoritat per a exigir honradesa als treballadors. Augmentarà la desgana, el cinisme i la desmoralització i els grans patrons no podran gaudir tranquils de les seves mansions , iots, vedats de caça i altres privilegis. Són ells els qui han de fer sacrificis perquè, en molts casos, no sols són els qui més han robat, sinó els qui menys han pencat. Si no s'actua aviat en aquest sentit, la consigna nacional serà: Que treballi Rita!».

Teresa Pàmies

El llenguatge

Un cas ben clar

Es ben sabut que l'adverbi de manera bé **revesteix la forma** ben **davant els adjectius, els altres adverbis i els verbs, incloent-hi –cas molt corrent– els participis en funció adjectiva. Però és bo de posar en relleu, en primer lloc, que** ben **ha adquirit unes significacions que no té** bé **i, en segon lloc, que** ben **observa un comportament gramatical molt peculiar.**

Efectivament, el significat que la forma bé **té en la frase** Ha cantat bé **és el mateix que té** ben **en** Una cançó ben cantada. **Anàlogament, en** Escriu molt bé **i en** Un llibre ben escrit. Notem, però, que en els primers casos es tracta de frases verbals i en els altres de frases o expressions nominals. Si diem, en canvi, Ha caigut bé **o** Ha ben caigut **– dues frases verbals idèntiques, amb l'única diferència de canvi de forma i de posició de l'adverbi– notem que no donem el mateix significat a** bé **que a** ben. **La forma** bé **hi continua significant el contrari de «malament», i** ben **hi representa un valor gairebé quantitatiu ponderatiu més o menys equivalent a «del tot», però segurament d'una manera més expressiva. I, encara, en oracions en què** ben **precedeix un adjectiu o un adverbi, significa «en alt grau, considerable», també, en aquest cas, amb valor ponderatiu:** Es ben estrany, que no em digui res! Em fa anar ben de bòlit.

La peculiaritat del comportament gramatical de la forma ben, **quan precedeix un verb –un participi, un infinitiu o una forma conjugada–, es manifesta en la seva incapacitat per a iniciar l'oració: exigeix anar precedida, al seu torn, per un dels elements del conjunt verbal –elverb auxiliar o modal-- o del grup pronominal que s'hi refereix:** T'han ben ensarronat. Poden ben dir que és veritat, T'ho ben asseguro! **Notem que en una oració com** Bé caldria prendre una decisió, **el mot** bé **que la introdueix és, de fet, una conjunció: marca l'enllaç amb una oració anterior, que pot ésser implicita o no formulada, i amb la qual estableix una certa contradicció.**

Albert Jané

Carta oberta a Espona i Muns

Ha arribat l'hora de fer justícia als professors mercantils?

Estimat senyor: en el diari AVUI del propassat dia 25, hi ha un article signat per vostè en el qual es pregunta «què busca la UCD» en haver presentat una proposició de llei sobre els drets dels professors mercantils; li contestaré que UCD, el PSOE i tots els qui coneixen el problema d'aquests professionals, el que cerquen és posar fi a la injustícia i la ferotge persecució que han sofert des del 1953.

Aquesta fustigació és plamada en nombroses diposicions publicades en el Butlletí Oficial de l'Estat en el decurs de la dictadura, que els privaren l'accés a les oposicions a agents de canvi i borsa, corredors de comerç, professors mercantils al servei de les finances públiques, cossos d'intervenció dels tres exèrcits, cos general tècnic de l'Administració civil de l'Estat, cos d'intervenció i comptabilitat de l'Administració de l'Estat, etc, etc; els van treure sense cap raó uns drets que tenien quan obtingueren llur titulació. Els professors mercantils creuen que amb la democràcia i la nova Constitució ha arribat l'hora d'acabar aquesta malaurada persecució i pugnen perquè sesls tornin uns drets que jamai degueren ésser trepitjats. I aquest és el criteri que, probablement, comparteixen els esmentats partits polítics.

Em sembla, senyor Espona, que ha escrit l'article que replico mancat d'una informació adequada, perquè no vull creure que deformi intencionadament la realitat; amb aquesta convicció i per assabentar, ensems, tots els qui s'interessin pel tema, m'honoro a exposar-li el següent:

La problemàtica dels professors mercantils ofereix dos aspectes fonamentals: d'una banda afecta la qualificació acadèmica de llur titulació i per l'altra es refereix a la discriminació a què han estat sotmesos per part de l'Administració pública els funcionaris que ingressaren al seu servei perquè posseïen aquest títol.

Em plau indicar-li, referint-me al primer aspecte, que el títol de professor mercantil és qualificat de «superior» (i així ho trobarà consignat en les disposicions ressenyades en el prèambul de la proposició de llei sobre els drets dels professors mercantils), fins a la llei de 17-7-53, tal com vostè mateix expressa en el seu escrit. En aquesta norma es diu concretamennt: «El títol de professor mercantil representa el grau superior en l'ordre tècnic de la compatabilitat i l'administració d'empreses i faculta qui el tingui per realitzar totes les activitats que es deriven d'aquesta conceptuació». Per tant, continua essent superior, no de grau mitjà, mentre visqui qui el posseeix. Això, almenys, és el que hauria succeït en un Estat de dret, precisament allò que aleshores l'Estat espanyol no era.

Aquesta llei del 53 creà l'ensenyament de ciències polítiques, econòmiques i comercials (per cent, mai no se sabé res de les comercials; es veu que algú o alguns tingueren interès que morissin en néixer i així ofegaren l'ensenyament mercantil).

D'aquesta manera, els professors mercantils, amb més moral que l'Alcoià, continuen lluitant enfront del senyor Díaz Llanos i els seus adlàters, i després de nombroses gestions van aconseguir que el pla de les Corts en què es discutí i aprovà la llei general d'educació del 4 d'agost del 70 (disset anys després), hi inclogués la disposició transitòria 2.10, on es recollia llur aspiració que l'ensenyament mercantil es reestructurés, i pensaven que amb aquest remodelatge s'esdevindria l'equiparació del títol i que llurs problemes s'acabarien.

Han passat vuit anys i el desenvolupament aleshores previst només s'ha realitzat respecte al primer cicle (diplomats, escoles universitàries), però no respecte al segon (llicenciats), encara que el ministeri d'Educació digui que s'ha portat a terme mitjançant la creació de les Facultats d'Econòmiques i Empresarials. Es a dir, mai no s'havien recordat de les comercials, i quan s'aconsegueix l'esmentada transitòria 2.10 de la llei d'educació i el senyor Villar Palasí porta al consell de ministres la proposta de creació de la Facultat d'Empresarials, s'apressen a posar una nova etiqueta a la d'Econòmiques i Comercials i s'obliden, una altra vegada, de l'equiparació dels professors mercantils, quan és disposat que els enseyaments mercantils es desenrotllaran orgànicamente en tots els cicles universitaris.

El que els professors mercantils pretenen, senyor Espona, no és anomenar-se economistes, el que volen és l'equiparació acadèmica conseqüència de la reestructuració dels ensenyaments mercantils d'acord amb la disposició transitòria 2.10 de la llei d'educació. No han aspirat mai a ser llicenciats en econòmiques; ara bé, si el ministre d'Educació afirma que les Facultats d'Econòmiques i Empresarials –secció d'empresarials – són el desenrotllament de la dita disposició transitòria, manca equiparar els professors mercantils, cosa que és justa i s'ha fet en totes les ensenyances. Eruiparació que es va fer amb els intendents i actuaris mercantils mitjançant la disposisició transitòria 15.1 de la susdita llei d'educació i ningú no va tirar el barret al foc. ¿Per què, ara, aquesta mobilització contra els professors mercantils? Es que són ciutadans de segona? Més serietat i menys demagògia és el que cal, si hem de tirar el país endavant.

Quant al segon aspecte, la discriminació per part de l'Administració pública dels qui són funcionaris, jutgi vostè mateix els fets següents:

1r. –Els professors mercantils, juntament amb els llicenciats en dret, concorregueren a oposicions lliures per a ingressar als cossos tècnics de l'Administració pública.

2n. – Els anys 1963 i 1964 es promulgà la llei de bases i reglament de funcionaris públics de l'Administració civil. No se'ls integrà en el cos general tècnic que va crear-se, en el qual sí que foren inclosos els llicenciats en dret: és a dir, funcionaris que ingessaren a través d'una mateixa oposició foren discriminats, àdhuc contra el parer del consell d'Estat, que creia oportú que havia d'ésser objecte del mateix tracte. Així fou com uns (els llicenciats en dret) ingressaren en el cos general tècnic i altres (els professors mercantils) quedaren integrats en escales a extingir. Troba just això, senyor Espona? Doncs això fou el que els va fer el franquisme. ¿Voldria vostè que des del Centre Català fins al PSUC es continuessin fent còmplices d'aquesta injustícia?

Tal vegada, actualment, hi ha funcionaris que, fent-se veure demòcrates de qualsevol tendència, sostenen el criteri que no existeix aital injustícia, perquè encara que van fer una oposició idèntica (insisteixo), sovint amb menys qualificació, consideren que pel fet d'haver passat per la Universitat tenen dret a un tracte diferent en igualtat de condicions (en benefici propi, naturalment). Tots els qui perseveren en aquesta actitud, s'identifiquen, ho vulguis o no, amb la dictadura, encara que es preïn de de tornar-se vermells quan hi pensen fredament. No ho creu també així, senyor Espona?

La immensa majoria dels professors mercantils no varen disposar de gaires comoditats quan estudiaren. Ni beques, ni col. legis majors, ni Universitat a distància, etc. Els anys quaranta eren de fam, de silenci, de treball... Encertaren els qui, passant per tota mena de sacrificis i renúncies, aconseguiren forjar-se un esdevenidor obtenint el títol de professor mercantil.

La contesta la deixo al seu albir, senyor Espona, i si li plau no barregi oportunisme polític en una qüestió on només caben dues actituds: l'honesta, producte d'una consideració objectiva dels fets, i la partidista, força vegades –no sempre, sortosament– inspirada per interessos personals i privats.

Com que suposo que vostè és un bon home, m'ofereixo per facilitar-li tots els antecedents que desitgi en relació amb el que hem tractat.

Atentament,

Enrique Aguado López

Vice-president del Col·legi Oficial de Titulars Mercantils de LLeida

Bústia

Diallo Telli

En diversos periòdics de Barcelona i de Madrid ha estat publicada la notícia de la mort, a la República de Guinea o Guinea-Conakry, de Diallo Telli, que fou secretari general de l'Organització per a la Unitat Africana (OUA).

Diallo Telli estava empresonat a Camp Boiro, Conakry. La presó de Camp Boiro és la més coneguda de Guinea-Conakry. Fou adoptada per Amnistia Internacional i la té a càrrec seu el Grup d'Adopció Espanya 5 d'aquella organització.

Són prou conegudes les condicions lamentables en què es troben els presos de Camp Boiro: instal·lacions deficients, amb l'agreujant del gran nombre de persones que les ocupen; alimentació insuficient i inadequada; males condicions higièniques; tortura sistemàtica, etc. A tot això cal afegir la manca gairebé total d'atencions mèdiques, ço que fa que l'índex de mortalitat hi sigui molt alt.

Les persones allí detingudes ho són a causa de llurs idees polítiques i sense que se'ls hagi fet judici.

Amnistia Internacional, en el seu local de la Rambla del Prat, 21, 1r Barcelona, disposa d'informació sobre la situació dels drets humans a Guinea-Conakry, i la posa a disposició dels periodistes i d'altres persones que pugui interessar.

I D

(Barcelona)

(En aquesta secció només seran publicades les cartes que siguin breus i diguin nom i adreça de l'autor. Ens reservem el dret de reduir-les, si no se'ns indica altra cosa.)

Parlamentaris

No fou possible el consens final sobre les vegueries

● Ve de la p 1

Carles Sentís també es va doldre de la impossibilitat del consens, però remarcà **«que és només per a la primera elecció al Parlament, i després s'ha de fer la feina»**; va mantenir que amb les vegueries les comarques se sentirien marginades, i jugà amb la imatge de la macrocefàlia de Barcelona.

Heribert Barrera també explicà el seu vot negatiu dient que **«l'esmena té aspectes positius, però tot i això no és suficient per a donar-hi el vot ni abstenir-nos; perquè no assegura la representació comarcal, i les vegueries no tindran la sensació de poder representar les comarques»**.

López Rodó va exposar que **«per més que hi reflexiono no trobo res ni millor que les comarques ni millor que l'avantprojecte»** i insistí que la gent se sent **«d'una comarca2** i no d'una vegueria.

Xirinacs va explicar que l'esmena era enraonada però que ell estava amb Barrera i per la fórmula que aquest havia presentat, i criticà l'esquerra perquè no havien volgut cedir i **«vèncer no és anihilar22.**

Martín Toval va tornar a intervenir per precisar que **«l'esmena no va contra les comarques, sinó contra les comarques com a circumscripció electoral, i, al capdavall, les vegueries apleguen les comarques»**.

Trias Fargas, en nom de CDC, va ser l'últim d'intervenir per explicar el vot en contra. **«Sabíem que es trencava el consens, però no podíem votar a favor pels motius que ja s'han indicat. Ja sabíem que el consens no resistiria els interessos electorals dels partits, i la majoria s'ha imposat democràticament a la minoria»**. Després va insistir que les propostes de CDC no eren electoralistes, i recordà que fa molts anys ja havia escrit contra la macrocefàlia de Barcelona. **«Ahir el consens va fer repescar la llengua; avui no ha estat possible de salvar la comarca. Però donem i donarem el nostre suport incondicional a l'Estatut, tant a Madrid com a Catalunya»**, i encara especificà que ells com a partit també nacionalista **«hem de parlar i ho volem fer més de Catalunya que d'altres qüestions»**.

La sessió es va reprendre a la tarda, una vegada al matí havien estat debatudes les propostes de CDC, amb la discussió de l'esmena presentada per ERC, que propugnava quaranta circumscripcions electorals tal com recollíem divendres passat, dia 15. Barrera en féu la defensa insistint en el respecte al criteri de proporcionalitat, però alhora en la representació territorial comarcal. Posteriorment Arana va dir que ell creia que la manera de conjuminar aquests dos principis l'oferia aquesta fórmula. Martín utilitzà el torn en contra, mentre Solé Tura insistia, en la línia del que ja havia manifestat al matí, que no es discutia la identitat comarcal, sinó el sistema de representació. L'esmena obtingué 19 vots favorables (ERC, CDC, UCD-UCC, AP i Xirinacs), 33 en contra (PSC, PSUC i la majoria de l'Entesa) i 2 abstencions (Ferrer i Sunyer).

Tot seguit s'entrà en el debat de l'esmena d'UCD-UCC que fou defensada pel diputat Casals i que proposava una doble circumscripció, comarcal i provincial. Després d'oferir una sèrie de xifres sobre la concentració demogràfica, Casals digué que **«no existeix únicament una divisió entre grups socials en funció dels ingressos de la seva riquesa. Al nostra país existeix una altra divisió tant o més greu que aquesta. Existeix una veritable divisió social de l'espai»**. Tot precisant que no són únicament les comarques que paguen aquesta situació, sinó també els ciutadans de Barcelona que es veuen sotmesos a una degradació continuada de les condicions de vida, entrà en el punt de la representació dient que **«el poder polític se centra en l'estament legislatiu, al Parlament»**. Va recordar la seva proposta inicial de Parlament bicameral, i presentà els grans trets de la que feien en aquell moment, tot assenyalant que no la presentaven per interès de partit.

El diputat Josep Pau –uns i altres partits feien parlar preferentment els parlamentaris de fora de Bsrcelona– utilitzà el torn en contra. Al·ludí al fet que l'esmena mantingués la circumscripció provincial – **«Tots estem d'acord en el fet que la província és una invenció»**– i digué que **«ja és important que ara tothom s'ocupi de les comarques. Aquesta preocupació era fins ara patrimoni de les forces progressistes i ara ens sentim honorats quan veiem que altres s'hi incorporen»**, tot precisant quins eren els sectors que havien possibilitat els desequilibris. Aquesta referència semblà molestar el diputat Güell, el qual posteriorment manifestà: **«Nosaltres defensem l'economia de mercat i això no té res s veure amb el sistema dictatorial que hem patit»**, i indicà que **«on aquest sistema és vigent és on la democràcia funciona millor»**.

L'esmena d'UCD-UCC fou rebutjada amb 9 vots a favor (UCD-UCC, ERC i AP), 34 en contra (PSC, PSUC i la majoria de l'Entesa) i 12 abstencions (CDC, Audet, Ferrer i Xirinacs). En l'explicació de vot, Roca digué que s'havien abstingut perquè, malgrat que l'esmena significava un apropament a les tesis de CDC, es mantenia la circumscripció provincial, alhora que irònicament al·ludia al fet que **«quan a la ponència es tractava de fer servir la calculadora els representants de CDC sempre havíem de demanar la que portava el PSC»**. Sobre aquesta calculadora –que acabà essent definida com a **«calculadora unitària»**–, s'hi féu broma en diverses ocasions i val a dir que efectivament circulà per la sala i la feien servir uns i altres.

Barrera explicà el vot favorable d'ERC dient que **«hem apreciat la representació directa de les comarques i, encara que s'hi faci intervenir la província, aquesta hi és secundària»**. Solé Barberà lamentà que es continués parlant de les comarques **«malgrat els esforços de Solé Tura per centrar el debat sobre la representació»** i denuncià el que considera **«trasllat matemàtic de criteris llibrescos»**. Al·ludí a la realitat comarcal actual i a la necessitat de **«buscar una solució real prescindint de demagògia electoralista»**. La intervenció més sucosa i documentada fou, però, en aquest torn d'explicació de vot, la d'Ernest Lluch, que de fet avançà la defensa de les línies generals de la proposta que després es presentaria sobre la vegueria com a circumscripció. Digué que **«per a nosaltres la vegueria no és una simple qüestió electoral, sinó la gran institució històrica catalana d'aplicació de la política de la Generalitat»** i que entre vegueria i comarca no hi ha cap contradicció, sinó que són complementàries.

López Rodó acabà el torn d'explicacions de vot, dient que hi havia partits que **«decididament rebutgen la comarca»** i digué que a Catalunya **«hi ha dues coses permanents: la geografia i la llengua»**; mencionà que posteriorment utilitzà Solé Tura per a dir que **«quan escoltava ópez Rodó i el seu entusiasme comarcalista no em podia estar de pensar que ell havia tingut poder per a fer una altra Catalunya»**.

L'última votació de l'avantprojecte d'Estatut va ser per a una darrera esmena de López Rodó, que proposava que els ex-presidents de la Generalitat fossin diputats durant una legislatura, però va rebatre-la Solé Tura dient que l'Estatut volia ser democràtic i democràcia era l'elecció del poble. Es meravellà **«de la capacitat de canvi de López Rodó»**, tot recordant que ara volia fer diputat el qui en la primera Assemblea de Parlamentaris **«només volia veure tornar com a turista»**.

Disposició transitòria cinquena

El primer Parlament de la Generalitat serà elegit d'acord amb les normes següents:

1. Previ acord amb el govern de l'Estat, el Consell executiu de la Generalitat provisional convocarà les eleccions en el termini màxim de quinze dies a comptar des de la promulgació del present Estatut. Les eleccions s'hauran de celebrar en el termini màxim de quarantacinc dies des del de la convocatòria.

2. Les circumscripcions electorals seran les regions resultants de la divisió territorial de Catalunya aprovada pels decrets de la Generalitat del 27 d'agost i 23 de desembre del 1936. Cada circumscripció votarà un diputat per cada quaranta mil habitants o fracció.

3. Els diputats seran elegits per sufragi universal, igual, directe i secret de les persones de més de divuit anys, segons un sistema d'escrutini proporcional.

4. Les llistes de candidats seran presentades a cada circumscripció i contindran un nombre de candidats igual al que correspongui a la regió segons l'apartat 2 d'aquesta disposició. Els electors votaran una de les llistes corresponents a la pròpia regió.

5. Els escons corresponents a la circumscripció s'assignaran a cada llista en funció dels vots obtinguts i aplicant el quocient que resulti de dividir el nombre total de vots vàlidament emesos a la regió pel nombre de diputats a elegir en aquesta.

6. Els escons que restin per atribuir s'adjudicaran a les diferents candidatures aplicant a les restes de cadascuna les regles del quocient que resulti de dividir el nombre total de vots restants a Catalunya pel nombre total d'escons que manquin per cobrir, i la de la resta més alta.

7. Les funcions que el reial decret-llei 201977 de 18 de març atribueix a les juntes electorals provincials seran exercides per les juntes electorals de regió. Aquestes tindran la seu a la capital de la regió i abastaran la totalitat dels municipis del seu àmbit territorial. Quan l'àmbit territorial d'una junta de zona comprengui municipis pertanyents a diferents circumscripcions electorals o regions, la junta electoral de zona dependrà orgànicament de les respectives juntes electorals de regió a les quals pertanyin aquests municipis, i exercirà les funcions que la llei els encomana en les respectives circumscripcions electorals.

8. A les regions la capital de les quals coincideixi amb la seu de l'Audiència provincial, el president i el secretari de la junta electoral de regió seran els de l'Audiència provincial. En aquelles on no coincideixi, ho seran un magistrat i un secretari d'una de les Audiències provincials amb jurisdicció sobre el territori de la regió. Els vocals seran nomenats d'acord amb allò que estableix l'article 8 de l'esmentat reial decret-llei, substituint en tot cas les referències que aquest fa a la «província» per les de «regió» i les de capital de «província» per les de capital de «regió».

9. Es constituirà una Junta Electoral Central a Barcelona, formada per tres magistrats de l'Audiència Territorial que no formin part de la sala del contenciós administratiu, magistrat de cada una de les Audiències provincials i cinc vocals nomenats pel president a proposta de les candidatures concorrents a les eleccions. El president d'aquesta Junta serà el president de l'Audiència Territorial.

10. En tot allò que no sigui previst en el present Estatut seran d'aplicació les normes electorals que van regir les eleccions legislatives a diputats de l'Estat el 15 de juny del 1977.

Tarradellas rebé la premsa lliure

El president de la Generalitat rebé, ahir a la tarda, una delegació dels participants en el simposi sobre la premsa lliure. Jaume Miravitlles, en representació dels participants en el simposi, lliurà al senyor Tarradellas les conclusions assolides en el curs de les diferents sessions de treball. Miravitlles expressà al president la voluntat de treballar cada dia amb més entusiasme per la consolidació en el nostre país d'una democràcia que respecti profundament els valors de la persona. **La premsa lliure** –afegí Miravitlles–, **és un sector fonamental d'aquesta democràcia i aquest simposi, que s'ha pogut fer gràcies a la col·laboració de la fundació Naumann, ha pretès bàsicament començar a fer camí en la lluita per una informació lliure i al servei de la democràcia de l'home.** El representant de la Fundació manifestà la voluntat dels liberals alemanys de col·laborar en l'enfortiment de les autonomies i molt concretament de la Generalitat de Catalunya.

El president Tarradellas expressà la seva confiança que l'existència d'una premsa lliure contribuirà poderosament al progrés de la democràcia i de Catalunya, i agraí els esforços dels participants en el simposi en ordre al progrés de la premsa lliure.

Hoquei patins

Tres catalans a les copes europees

Se celebrà ahir el sorteig de la Copa d'Europa i de la Recopa, que donà els resultats següents:

Copa d'Europa

Primera eliminatòria (dies 7 i 21 d'abril): Remscheid (Alemanya) - Trissino (Itàlia); Vendenne (França) - Middle Sbrough (Anglaterra).

Quarts de final (5 i 26 de maig): Sunday's (Bèlgica) Zuric (Suïssa); Lichstad (Holanda) - Sporting (Portugal); Barcelona - guanyador Vendenne-Middle Sbrough; Reus Esportiu - guanyador Remscheid-Trissino.

Barcelona i Reus Esportiu no es podran trobar en semifinals. Les semifinals es disputaran els dies 16 i 30 de juny i els dos encontres de final seran els dies 7 i 14 de juliol.

Recopa

Primera eliminatòria (dies 7 i 21 d'abril): Elgi Icerlonhm (Alemanya) - Amatori (Itàlia).

Quarts de final (5 i 26 de maig): Voltregà - Montreux (Suïssa) guanyador de l'Elgi Icerlonhm-Amatori contra Unions Coultras (França); representant belga -Duivesteyn (Holanda); Oeiras (Portugal) - Benfica (Portugal).

Semifinals (16 i 30 de juny): Vencedors del grup format per Elgi, Coultras, Oeiras i Benfica i vencedors del grup format per Voltregà, Montreux, equip belga i Duivesteyn.

La final, a doble partit, serà els dies 7 i 14 de juliol.

Municipals

Martín Villa diu que seran a l'abril

Rodolfo Martín Villa, ministre de l'Interior, en una conferència de premsa a Càceres, manifestà que d'acord amb la legalitat les eleccions municipals s'haurien de convocar un mes després de promulgada la Constitució i celebrar-se als seixanta-cinc dies de convocades, això és, que en definitiva haurien de tenir lloc si fa no fa els primers dies de l'abril vinent.

Respecte a les corporacions municipals, el ministre havia afirmat anteriorment que abans que es produeixi el relleu en aquestes entitats podran ser solucionats els problemes econòmics, i que quedarà als successors dels ajuntaments més autonomia en els aspectes polítics, un cop sanejades econòmicament les corporacions. Digué també que en el futur les corporacions municipals no tindran possibilitat d'incrementar els seus ingressos amb nous impostos, raó per la qual calia pensar en una més gran participació en els pressupostos generals de l'Estat.

Antoni Farrés, candidat del PSUC a Sabadell

Antoni Farrés, advocat laboralista, encapçalarà la llista del PSUC, per a les eleccions municipals, a Sabadell, segons es decidí ahir en el transcurs de l'assemblea dels comitès de barri i d'empresa d'aquest partit per tal de confeccionar la llista de candidats a aquestes eleccions. Segueixen Antoni Farrés, Francisco Morales, Josep Maria Plans, Ginés Fernández, Manuel Ramírez i fins a un total de vint-i-set noms. Segons destacà en una conferència de premsa celebrada poc després de l'assemblea, el PSUC està convençut que col·locarà un total de catorze regidors a l'ajuntament de Sabadell. La llista ha de ser ratificada pel comitè central del PSUC els pròxims dies 6 i 7 de gener.

Partits d'ahir

Futbol

Castella - Osasuna: 2-0
Bilbao Ath - At Madrileny: 4-0
Barcelona At - Cacereny: 0-1
Tenerife-Ensidesa: 3–0
Pontevedra-Ourense: 0–0

Handbol

At Madrid - Barcelona: 28-21

Bàsquet

Bascònia - Reial Madrid: 80-118
Cotonifici - Barcelona: 107-99

Necrològiques

† **SONIA MASANA i DIAZ**

Puja al Cel el dia 16 de desembre del 1978 als 3 anys d'edat

(A C S)

Els seus afligits pares Josep i Asumpció, germà, avis, padrins, oncles, cosins i família tota ho fan saber a llurs amics i coneguts. L'enterrament serà avui dia 17, a les 8,30 hores, a l'Església Parroquial de Sant Gregori Taumaturc, carrer Pça Sant Gregori, s/n, on se celebrarà la cerimònia religiosa per l'etern repòs de la seva ànima.

No s'invita particularment.

† **2on Aniversari d'en MARIUS PEDROL i MIRO**

Que morí el 18 de desembre del 1978 als 29 anys d'edat

Els qui l'estimaren i no l'obliden, us demanen un pietós record.

COL.LEGI D'AGENTS DE CANVI I BORSA DE BARCELONA

El proper dimarts dia 19, a les 9 del matí, se celebrarà a la basílica parroquial de Santa Maria del Mar, missa funeral en sufragi de l'agent de canvi i borsa, En Fernando Pries Gross, Comte de Pries, mort el 12 de juny 1978, i altres agents col·legiats difunts.

Barcelona, 17 de desembre del 1978

† **Primer aniversari de JAUME TORTRAS i VILELLA**

Que morí el 17 de desembre de 1977

La seva esposa, fills i família tota us demanen un pietós record. Celebrarem l'Eucaristia demà, dilluns, a tres quarts de vuit del vespre, a la cripta de l'església de la Mare de Déu de Pompeia d'aquesta ciutat.

Debat de l'Estatut

Ahir al matí s'entrà en la qüestió de les comarques

La sessió d'ahir al migdia del debat de l'Estatut hom creia que seria breu, presidida pel consens i que les resoldria amb facilitat. Però no va ser així. Sembla que l'afer de les primeres eleccions al Parlament de Catalunya està entravessat i no s'albira la possibilitat d'un acord conjunt.

D'entrada van debatre's unes esmenes i vots particulars que quedaven pendents sobre la disposició transitòria quarta, ja que anaven relacionades amb els redactats finals que assolissin els articles 43 i 44, que van enllestir-se el dia abans. El primer vot particular era de Trias Fargas, que proposava unes modificacions en el redactat de la transitòria, que parlà dels traspassos de serveis i dels diners per a fer-los funcionar. Martín del PSC, va parlar en contra del vot particular, dient que el que proposava CDC ja era contemplat en l'articulat de l'Estatut. Posat a votació el text del vot particular, aquest va perdre. Va acceptar-se una esmena del PSC, que havia assumit la ponència, i va rebutjar-se'n una altra de López Rodó. Finalment, tota la disposició transitòria va ser aprovada per unanimitat de la sala.

En definitiva, s'han redactat de nou l'apartat número 1, les primeres línies del 2, es manté el tres com l'original, es fa un nou apartat 4 i un nou apartat 5, i el quart en l'original de l'avantprojecte passa a ser el número sis.

S'inicia el debat sobre les comarques

El debat sobre la disposició transitòria cinquena, la de les eleccions al primer Parlament de Catalunya i la presència comarcal, va emprendre's debatent els textos presentats per CDC, un vot particular i dues esmenes, que totes van ser rebutjades per majoria. El vot eren repartits així: votaven a favor de CDC el grup de centristes –UCD-UCC– Canyelles, AP i els homes de CDC; s'abstenien Esquerra Republicana –tres vots– i els senadors Ferrer, Sunyer i Xirinacs; i votaven en contra socialistes, PSUC i la resta de l'Entesa.

El vot particular de CDC va ser la proposta inicial de refer el mètode de l'avantprojecte. Va ser defensat per Josep Sendra.

El diputat socialista Paredes hi parlà en contra.

El vot particular va ser rebutjat per 33 vots contra 15 i 5 abstencions. En les explicacions de vot, Barrera va manifestar que la proposta no respectava la proporcionalitat, i Xirinacs féu igual.

Després va discutir-se l'esmena de CDC que donava dos diputats per comarca per corregir la proporció habitants i representants. Maria Rúbies va ser l'encarregada de defensar la proposta.

Solé Tura hi va parlar en contra i l'esmena va perdre per 33 vots a favor, 14 en contra i 5 abstencons, i en les explicacions de vot va haver-hi més «duresa», ja que Roca Junyent va manifestar que la fórmula proposada no discutia la igualtat de sufragi i millorava la fórmula de l'avantprojecte. Barrera va manifestar que s'havia abstingut perquè aquesta proposta «no millorava gaire la primera de CDC».

La tercera esmena de CDC era la presentada per Sala Canadell. La va defensar demanant la no marginació de les comarques,

La votació va ser semblant a les anteriors. Per 33 vots contra, 14 a favor i sis abstencions va ser rebutjada.

En l'explicació de vots Raimon Obiols va dir que en les propostes de CDC el seu partit augmentava escons, i que no votaven a favor perquè no representava la proporcionalitat. Demanà que no s'invoqués «el nom de Catalunya per defensar una proposta electoral». Barrera i Xirinacs també van estar en la mateixa línia des del començament del debat.

I així aixecà la sessió Andreu i Abelló fins a la tarda. Quedaven encara bastants propostes a debatre.

Articles aprovats ahir al matí

Disposició transitòria quarta

1. – Fins que no s'hagi completat el traspàs dels serveis corresponents a les competències fixades a la Generalitat en aquest Estatut, l'Estat garantirà el finançament dels serveis transferits a la Generalitat amb una quantitat igual al cost ponderat del servei a Catalunya en el moment de la transferència.

2. – Per garantir el finançament dels serveis esmentats en l'apartat anterior, una comissió mixta Estat-Generalitat procedirà a determinar un percentatge anyal de participació en els impostos relacionats al número 3 de l'apartat 1 de l'article 43.

3. – La comissió mixta esmentada en l'apartat anterior fixarà aquest percentatge mentre duri el període transitori, amb una antelació mínima d'un mes a la presentació dels pressupostos generals de l'Estat a les Corts.

4. – Mentre l'Estat per mitjà dels seus serveis estadístics centrals no faci públic amb regularitat anual la distribució territorial de la renda per a l'aplicació de l'article 44 del present Estatut, serà utilitzat el coeficient de recaptació fiscal a Catalunya en substitució del de la renda a què es refereix l'esmentat article.

5. – Les competències a què es refereix l'article 45 del present Estatut seran assumides progressivament per la Generalitat en funció del procés de traspassos previst en els apartats precedents d'aquesta disposició.

6. – A partir de l'entrada en vigor del present Estatut, els pressupostos de les diputacions provincials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona s'integraran en el de la Generalitat.

No fou «injúria» sinó «conjurament»

En la nostra edició d'ahir (AVUI, 16-12-78), i en la referència que fèiem de la sessió dels parlamentaris catalans per a tractar de l'article tercer de l'Estatut, dèiem que el senador Baixeras «féu referència a una carta oue han rebut alguns parlamentaris de Joan Triadú i que qualificà d'injuriosa». Així ho van sentir diversos periodistes –entre ells els representants de l'AVUI–, encara que potser per defectes d'acústica al saló de la Reina Regent de l'ajuntament de Barcelona o per trabucament de les notes periodístiques sembla que el qualificatiu pronunciat pel senador no havia d'aplicar-se a la carta del senyor Triadú.

El senador Baixeras ens informa que, respecte a l'esmentada qüestió, va dir literalment això:

«Molts hem rebut una carta de Joan Triadú, personalitat amb la qual m'uneix una amistat personal antiga, en la qual (carta) sacrifica, per la transcendència del tema, qualsevol referència a l'amistat i s'estima més usar un to que gairebé qualificaria de conjurament. I jo penso com ha de ser de greu i urgent la preocupació de molts, en aquests moments, que, persones tan correctes, s'avancin a dir a un parlamentari quin ús ha de fer del mandat que té rebut dels seus electors, en un tema en el qual la intimitat de la relació electors-parlamentari sembla que rebutgi qualsevol mena d'intromissió».

Amb molt de gust reproduïm, doncs, les paraules textuals del senador Baixeras perquè quedi clar oue en aquesta oüestió no parlà mai d'injúria sinó de conjurament.

En relació amb això també hem establert contacte amb el senyor Joan Triadú, el qual ens ha declarat que la seva carta, redactada en termes que interpreta com a correctes i pertinents, fou tramesa a tots els senadors i diputats catalans i coincidí amb un telegrama en el mateix sentit d'Omnium Cultural. El senyor Triadú ens diu que diversos parlamentaris li han acusat rebut de la carta coincidint amb la seva preocupació i agraint-li el seu interès.

Al servei d'aquest poble

La mínima comarcal: un sobre zero

Des de diferents comarques, des de diferents partits o altres grups o persones s'ha alçat un clam a favor de la representació comarcal. Les solucions completes presentades són variades i de difícil compaginació. Avui, diumenge, les comarques s'aplegaran a Santa Coloma de Queralt. Es possible que es presentin posicions molt diverses, tant pel que fa a les eleccions al primer Parlament de Catalunya com a l'organització de l'administració. Problemes urgents i imminents es barrejaran amb problemes posteriors, de termini llarg. Es possible que la superposició de qüestions esterilitzi la reunió.

Proposo centrar el debat a l'entorn de dos temes fonamentals i ineludibles:

1. La representació comarcal al primer Parlament del Principat de Catalunya. **Em sembla que els assistents de totes les comarques poden arribar a un acord anànime per a** fer que, com a mínim, cada comarca tingui un representant. **Atès que el principi de proporcionalitat –a cada persona un vot–, essencial en tota democràcia representativa s'ha de complementar amb l'altre principi de l'adequada representació territorial en una mateixa Cambra, i atès que aquests dos principis són en part contradictoris, cal fer un pacte. Aquest pacte accepta la proporcionalitat:**

a) en totes les comarques que superin una xifra de població mínima (per exemple: quaranta mil habitants), que són gairebé totes;

b) en l'ús que es pugui fer de les restes de vots.

Però el pacte representa reduir una mica aquest principi a favor del de territorialitat en les dotze o tretze comarques que no arriben a tenir, per exemple, el mínim de quaranta mil habitants. A aquestes comarques els tocaria un diputat.

Cadascú podrà opinar sobre solucions que donin més representació, però aquest mínim seria irrenunciable.

2. La constitució d'una assemblea popular de les comarques, oberta a tota mena d'assistents interessats, encarregada de vetllar d'ara endavant l'estudi i la defensa de les reivindicacions comarcals, que deixi fixada una permanent per a vetllar per aquests interessos entre ple i ple de l'assemblea.

Lluís M Xirinacs

NADAL/78
UN LLIBRE QUE CANTA I PARLA A TOTS ELS NENS

Estem pràcticament segurs de què el primer cop que va entendre què era una casa va ser a través d'un dibuix, i que el primer cop que va notar el Nadal va ser mitjançant una cançó. Per això creiem que la millor manera de que tots els nens puguin gaudir de la nostra cultura nadalenca és a través de NADAL: POEMES I CANÇONS, el llibre que canta i parla al mateix temps a tots els nens.

Un llibre ilustrat per Mercè Llimona, acompanyat d'una "cassette" en els que s'hi recullen les cançons i poemes més tradicionals del Nadal a la nostra terra.

POEMES

Poema de Nadal. Segarra • Nadal. Papasseit • Anem a Betlem. Verdaguer

CANÇONS

El desembre congelat. Popular • En Pasqual • Fum-Fum-Fum • El rebadà • El noi de la mare • El cant dels ocells • Les dotze van tocant

(En català i castellà)

COL·LECCIO MIRAR, LLEGIR I ESCOLTAR

Activitat política

ERC valora l'abstenció i acata la Constitució

ERC ha fet pública la valoració del seu consell exècutiu sobre els resultats del referèndum constitucional després de la primera reunió celebrada per l'organisme directiu amb posterioritat al 6 de desembre.

En la declaració es constata la satisfacció per l'index d'abstenció i es manifesta la voluntat d'acceptar els resultats i acatar la Constitució. Els cinc punts acordats per l'executiu són els següents:

1r. - Manifestar la seva complaença pel fet que una bona part del poble català, malgrat les pressions de tota mena, va demostrar la seva disconformitat amb el text constitucional deixant de participar en el referèndum, en una proporció del 40% a la ciutat de Barcelona i del 35% a la resta de Catalunya, incloent-hi el 4% aproximat de vots en blanc, que són considerats arreu com l'abstenció més activa de totes.

2n. - Constatar que ha estat satisfactòria la resposta d'un sector important de l'electorat davant la línia política abstencionista d'Esquerra Republicana de Catalunya, mantinguda en defensa dels drets nacionals de Catalunya, vulnerats per la Constitució.

3r. - Fer honor al compromís acceptat abans del referèndum per Esquerra Republicana de Catalunya d'admetre els resultats de la votació, . Per tant, en ésser majoritàriament positius, acatar la Constitució tot seguit que sigui promulgada.

4rt. - Fer constar la voluntat d'Esquerra Republicana de Catalunya d'aprofitar tots els mitjans legals que es derivin de la Constitució, per tal de revisar-la i poder portar a terme, juntament amb les altres forces polítiques de Çatalunay, una millor política tant en l'àmbit de l'Estat espanyol, com en el nacional català i també en els àmbits comarcals i municipals.

5è. - Demanar la convocatòria urgent d'eleccions generals, imprescindibles per a evitar la debilitat d'un govern de consens i també perquè el resultat del referèndum palesa la forta erosió soferta per les forces polítiques dominants, tant les del govern com les de l'oposició.

Generalitat

S'ampliarà el cos de mossos d'esquadra

El cos de mossos d'esquadra encarregat dels serveis de custòdia del palau de la Generalitat serà ampliat, segons un decret que ha estat publicat al Diari Oficial de la Generalitat. El nombre de mossos a què s'arribarà amb aquesta ampliació serà de cent, a més dels oficials i els suboficials, la qual cosa significa pràcticamen duplicar el número actual. La unitat creada serà una companyia completa.

Segons s'ha informat, en medis de la Generalitat, pròximament serà obert el concurs per als candidats. Després de romandre trenta dies en el tauler d'anuncis, es procedirà a la selecció entre els candidats i una vegada acabada aquesta tindrà lloc el període d'instrucció, amb una duració d'alguns mesos. S'espera, per tant, que l'ampliació sigui efectiva cap el maig o juny.

El comte de Barcelona, a la clínica Barraquer

El comte de Barcelona, Joan de Borbó, va acudir ahir a les onze del matí a la clínica del doctor Barraquer per tal de sotmetre-s'hi a una inspecció ocular, que li va ser practicada pel doctor Muinós.

El pare del rei hi va arribar acompanyat del cap de la seva casa, duc d'Alburquerque, i el marquès de Castellbell. Després de sotmetre's a les proves, va abandonar la clínica a dos quarts de dotze sense fer declaracions.

El comte de Barcelona fou intervingut, l'agost del 1976, de desprendiment de retina pel doctor Muinós. Des d'aleshores ha acudit a la clínica diverses vegades

Municipals

A Lleida tots els partits preparen candidats

Encara que cap partit no ha fet públiques les seves llistes, després del referèndum constitucional els rumors s'han incrementat, i a manca d'informació oficial cal acollir-se als mons oficiosos que circulen per a la presidència de la Paeria.

Convergència i Unió Democràtica, com és sabut, sniran juntes a les eleccions municipals i la seva llista podria ser encapçalada per Josep Duran que, encara que nascut a la comarca de la Llitera és afincat a Lleida.

Esquerra Republicana de Catalunya, si no s'uneix al oacte que ha de fer UCD, cosa probable, aportaria Albert Vives, d'alcalde republicà, o Victor Torres.

Els catalans del PSUC, que ja van donar a conèixer a la premsa el seu programa sobre política municipal i que han distribuït per la ciutat propaganda demanant eleccions municipals, és quasi segur que presenten Pere Ardiaca; en cas que decidissin alguna aliança el nom podria canviar.

Els candidats socialistes seran Antoni Siurana, actual representant de política territorial i urbanisme de la Generalitat, que dimitiria el seu càrrec, i Josep Xammar. Tots dos reuneixen certes condicions valorades socialment per a aquests casos, professió liberal, trajectòria democràtica; això no obstant, la setmana passada els socialistes de Lleida van enviar una llista de trenta-sis persones per a l'examen del comitè executiu que, una vegada feta la crida, figuraran a les llistes municipals.

Unió del Centre Democràtic manifestà als periodistes que prepara un inventari de necessitats municipals a tots els ajuntaments de les comarques. Els centristes de Catalunya podrien presentar Alfons Porta Vilalta, que fou el tinent d'alcalde de Finances en un consistori franquista; Simeó Miquel, figura política una mica cremada que torna a sorgir, o el diputat Manuel de Sarraga, nascut políticament el 15 de juny del 1977.

Els independents són una incògnita. Quant a l'actual batlle, senyor Corbella, tot i oue en reiterades ocasions ha manifestat que no pensava en la reelecció, segons quin sigui el marc polític general tornarà a presentar-se.

Antònia Mallo

Grup de Recerques Lleidatanes

Manifest a favor de la representació comarcal

La comissió permanent del Grup de Recerques de les Terres Lleidatanes, reunida a Tàrrega el 14 de desembre, i representant els estudiosos que treballen en la defensa i promoció del patrimoni cultural de les comarques de les terres de ponent ha manifestat en un comunicat adreçat a l'opinió pública la necessitat de potenciar el fet comarcal.

En aquest manifest es diu:

«1. - La qualitat humana que presenta la nostra nació de Catalunya demana que sigui justament representada a tots els nivells en els futurs organismes autonòmics, com admetia la Generalitat del 36.

2. - Considerem que l'agrupament natural humà més evident, després del municipi, és la comarca, com a suma de valors socials i culturals fortament diferenciats en cadascuna d'elles. Per això creiem que aquestes diferències, prèvia la seva revisió adequada, tenen prou caràcter perquè siguin institucionalment representades en el futur Parlament de Catalunya».

Per altra banda, a la comarca de l'Urgell circula una carta potenciant aquest argument, que ha estat enviada al president de l'assemblea de parlamentaris, informa Eugeni Nadal.

CDC gestiona 55 milions per al port de Sant Feliu

Cinquanta-cinc milions de pessetes gestionaren a Madrid, per al port de Sant Feliu de Guíxols, el diputat Ramon Sala i Josep López de Lerma, ambdós de Convergència Democràtica de Catalunya, en una entrevista amb el director general de Ports i Costes, senyor Martínez Cebolla.

Els representants de CDC exposaren al senyor Martínez Cebolla la vella problemàtica del port de Sant Feliu de Guíxols, seriament malmès pels temporals d'aquests darrers anys, que l'han deixat quasi sense protecció i amb perill de trencament de l'escullera exterior, la qual cosa podria tenir repercussions molt negatives no solament per al trànsit comercial i turístic, sinó també per a les obres de millora i ampliació de la platja fetes recentment.

El director general de Ports i Costes coincidí amb els senyors Sala i López de Lerma en la necessitat urgent de portar a terme el projecte tècnic de reforçament i protecció de l'escullera guixolenca, i anuncià als representants de CDC la inclusió de les obres en l'exercici del 1979 amb caràcter prioritari.

El president de Castella visita Tarradellas

El president de l'ens pre-autonòmic de Castella-La Mancha, senyor Antonio Fernández Fallano, va visitar el president de la Generalitat, senyor Josep Tarradellas, ahir al matí. Durant la conversa tractar de temes d'interès comú pel que fa als processos autonòmics i a la situació general de la política a l'Estat espanyol. (Foto Eugenio)

EL SEU REGAL DE NADAL JA ÉS A LA... CAIXA DE TOTS

del 18 al 23 de Desembre
UN DISC O CASSETTE
a qualsevol de les nostres oficines

NOMES CAL TENIR llibreta d'estalvi amb un saldo superior a 1.000 ptes., i efectuar un ingrés no inferior a 3.000 ptes. durant els dies indicats.
Aquells que efectuin l'obertura d'una nova llibreta, l'ingrés mínim serà de 5.000 ptes. Només es tindrà dret a un disc o cassette en la primera imposició que es faci en el transcurs dels dies assenyalats.

TÍTOLS SELECCIONATS
El cant del Poble (Núria Feliu)
Concert Lluís Millet (Orfeó Català)
Recital Victòria dels Angels
Llegendes de Catalunya
Els millors temes de Comèdies Musicals
Discoteca Star
Selecció cançons Manolo Escobar

CAIXA D'ESTALVIS DE CATALUNYA
LA CAIXA DE TOTS